

Çalınan İnsanlık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Mayıs 2019

G/örgülü yalnızlığın üçüncü yakasında, şehre sunduğum meşru kahkahamı kimseler şuh sınıfına sokmasın hani.

İçimdeki pencereye mağdur serçeler konarken, adını anmadığım kötünün ve lanetin izi düşüyor üstüme ansızın.

Kıvamı koyu bir kan gibi ve damarlarımda akmayı unutan şehla bir düş gibi...

Şehir meclisi yeni toplandı ve afroz ettiler kazanılmış mağduriyetimle bir bir didiklendi yüreğimin tarhi.

Kepaze düşlerin yorgun bekçisiyim belki de şehrin asası.

İçimdeki diri hüznle kucaklıyorum şehri ve şehir de yetim başımı okşarken ben yeni hikâyeler örüyorum.

Kimliğimin derdinde olan ben değilim ne de olsa içimdeki afaki müjdeledi ölüm belki dirilmeyi temenni ettiğim yine yüreğin bataryasında zıt kutupların akımına kapıldığım.

Göğün minberi.

Yüreğin de sık sık zılgıt yediği.

Sanrıların gerçeğe dönüştüğü ayan beyan ve göğün şafağına beslediğim hürmetle içimdeki yavru kuşları besliyorum.

Mavi gözlerinde sevdanın, şen olmayan bakışlarla kundaklandı şehir ve kıramadığım kalemle kırılan yüreğimi eşleştiriyorum.

Zamanın hangi boyutunda olduğum tartışılır ve ben paralel evrenlerde gidip geliyorum.

Damarıma basan bir hümayun.

İpliği pazara çıkan kırık tekeri ikiyüzlü dünyanın.

Saf tuttuğum insanlığımınla iştil ve insani olmayan muamelelere maruz kaldıkça atıyor şafağım.

Sevgiden yana derdi olmayan kim ise ne de olsa kindar bir düzende kirlenmemek adına da uzağındayım insanlığın.

Alt yazı geçerken hesaplıyorum yine kaç ocağa yeniden ateş düştü, diye oysaki ateş peşinde sigara müptelaların da umurunda değilken mütemadiyen geçen alt yazı.

Sorguluyorum illa ki insanlığımı.

Ufalıyorum sonra da içimdeki Ramazan pidesini.

Elim titriyor ne zamanki göğün kanatlarında ölüm meleğini görsem ve istifli acıların son bulmadığı ömrün kıyısında kendi derdimi unutup memleket meselelerine dalıyorum.

Zamanın zembereği.

Aşkın da ibresi.

Bozuk atan bir nida.

Şen kahkahaları yeri göğü saran ayyuka çıkmış şehvet.

Ölü toprağı serilmişçesine üzerimize.

Ve alt yazı akıp gidiyor.

Şu şehrin şu bucağında kaybolan çocuk dere yatağında ölü olarak bulundu.

Derken bir çığlık duyuyorum ve içindeki sükûneti kaybeden yaşlı teyze avaz avaz bağıyor, çalındı, diye.

Çalınan ne çok şey.

Çalınan insanlık ve mazlumun yorgun sesi.

Ya da sofrasını adam akıllı donatamayan acılı bir baba üstelik günün üçte ikisini işte geçirirken aldığı maaş bir ayın üçte birine bile yetmiyor.

Kabullenmek sahi ne zaman böylesine kabul oldu?

Kundaklanan bir araba ve zemini kıyan bir bina.

Derken göçük altında kalanlar.

Yetmiyor ve yetmiyor.

Adam akıllı bütçe yapıp yine de denkleştiremiyoruz hesabı.

Asgari ücretin her kuruşu illa ki cepten dökülüyor aslında yüzümüzden düşen bin parça ve ötekileştirilen insanlar doyamıyor ayrılmaya.

Bölünen kesirli sayı gibi bölünüyoruz ve yuvarlanıyoruz.

Tetikçi kimse artık.

Aslında sevgi deyip de çıktığımız yolda nefretten yolda ve sınıfta kaldığımız.

Kötülük, derken bir diğeri; kötüyü de sevmelisin diyor.

Lanetin biri bin para.

Kaybolan değerlerin hatırına ilerliyoruz düşe kalka.

Pazar yoluna çıkmayı unutanlar.

Kimi ise aşk derdinde.

Kimi ise yetinmiyor eşiyile.

Kimse yetinmeyi bilmiyor.

Açık ara farkla ölüyor ve öldürüyoruz.

Yorgun şehrin yorgun tebaası.

Hüzün çökmüşken İstanbul'a aslında şehir tüm ülkenin hüznünü sırtlanmışken.